

Quan escric aquestes ratlles, la temporada futbolística tot just acaba de començar. Per tant, els diversos judicis de valor no estan encara condicionats per les urgències que es deriven dels resultats: és possible, doncs, intentar una aproximació mínimament objectiva. També, i sense que serveixi de precedent, podem aparcar ara la ironia distanciadora i el malèvol sentit de l'humor que hem pretès que impregnessin aquests articles. I això perquè a vegades els sobreentesos no ajuden a esclarir les coses suficientment i, en canvi, poden provocar confusió. És potser el moment de deixar clarificades unes poques qüestions a fi de no haver-ne de parlar més.

Quan demano més jugadors catalans a l'equip, no em passa pel cap ni remotament el model de l'Athlètic, intolerant i racista. Dono per descomptat que tothom pot jugar on sigui, perquè el fet que s'hagi nascut en un lloc o en un altre no és precisament un mèrit. Però també crec que un projecte de futur ha de basar-se en un grup mínimament compacte i no hi ha res més sòlid que una colla de jugadors d'una mateixa cultura que fa uns quants anys que estan junts. Cal, a més, una certa estabilitat i és per això que ha de ser la gent de fora la que s'integri en un determinat sistema de treball pre-establert. És a dir que, en el fons, estic parlant de rendiment. Com voleu que funcioni un club que compra i ven cada temporada i que mai no té, per tant, els mateixos jugadors? Quin tipus de cohesió **real** pot existir en una plantilla a la qual acaben d'arribar tres holandesos, un argentí i un nigerià, que han de fer pinya amb tres holandesos més, tres brasilers, dos portuguesos, un altre nigerià, un iugoslau i uns quants espanyols i catalans? Què pot unir aquests jugadors, a més de les ganes de guanyar? La bandera i els colors, potser?

dilluns

Més jugadors catalans a l'equip

PERE CORNELLAS

Al primer partit de Lliga a l'Estadi –contra l'Extremadura, 1-0–, només hi havia un català entre els dotze futbolistes que van jugar en un moment o altre dels noranta minuts. Però, més important encara, cinc d'aquests jugadors –Cocu, Kluyvert, Okunowo, Pellegrino i Zenden– no eren a l'equip a la temporada anterior. Tampoc sabem qui hi serà a la pròxima. És així com es pretén asso-

lir un futbol de conjunt, alegre, vibrant i satisfactori? Els bascos de Cruyff hi van ser una colla d'anys i Koeman, Laudrup i Stoichkov, els tres estrangers del "dream team", també. Entre d'altres, en aquest darrer any, se n'han anat, per un motiu o altre, Blanc, Pizzi i Couto, fixats una o dues temporades abans del seu acomiadament, o Amor, Ferrer i Iván, traspassats a tres equips estrangers de renom. No és la millor manera de formar un grup estable.

Mentre, i de manera gairebé increïble, Van Gaal recluta tants compatriotes seus com li és possi-

ble, a fi de començar, a casa nostra, els entrenaments de la selecció del seu país, que ell pensa dirigir d'aquí a dos anys. La directiva li ho permet i presenta el fet com la cosa més natural del món: una munió de pocavergonyes. És lògic i comprensible que un entrenador holandès conegui sobretot els jugadors holandesos i que, per tant, hi tingui una certa tendència. De fet, tots els entrenadors volen gent del seu país, però tot té un límit. Amb l'arribada de Koeman, substituït de Carles Reixach, Van Gaal ha aconseguit, a més, el seu "staff" tècnic i controla, ara ja totalment, tota l'estructura futbolística del club. Naturalment, el dubte s'imposa: hem de creure'ns que no tenim ni podem trobar, a casa nostra, jugadors de la mateixa categoria de Bogarde, Reizinger o Zenden? Hem de fitxar Ronald de Boer perquè no se senti sol el seu germà, que és el jugador que es veu que necessitem? I per què vam deixar marxar Blanc, que

ja era aquí, si hem d'acabar buscant com a desesperats un home de les seves característiques? Tot això no vol dir, naturalment, que no es pugui guanyar la Lliga. Un món del futbol que accepta com la cosa més natural que es traspassi un jugador a qui s'ha revisat el contracte fa ben poc, fins a convertir-lo en un

dels més ben pagats de la plantilla; que permet que uns professionals incompleixin els seus contractes sempre que vulguin; que dóna prioritat als partits amistosos de les seleccions nacionals per davant dels partits de campionat dels clubs, o que contempla com un accident més que un equip tan discret i trist com el Madrid es proclamí campió d'Europa, pot permetre-ho literalment tot. I, per tant, com que tenim molts diners i bons jugadors, podem competir on sigui amb tantes possibilitats com el que més en tingui.